

αυτῶν, διὰ τοῦτο πάντες ἔβλεπον οἱ Ἕλληες τοὺς Ὀθωμανοὺς ὡς ἐχθροὺς των. Ὅθεν καὶ οἱ νομοθέται τῶν ἐθνῶν ταῦτα προβλέποντες, διώρισαν κερδὸν, μετὰ παρέλευσιν τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ γίνονται αἱ πολιτογραφήσεις, καὶ ὄχι εὐθὺς ὡς πατήσῃ ὁ ξένος τὴν ἀλλοτρίαν γῆν· μετὰ δὲ τὴν πολιτογράφειαν ἐνομοθέτησαν νὰ παρέλθωσιν ἱκανὰ ἔτη, καὶ τότε ὁ πολιτογραφηθεὶς νὰ ἀξιώσῃ δημοσίου ὑπηρεσίας. Διὰ δὲ τοῦτου τοῦ νόμου σκοπὸν ἔχουσιν ἐνομοθέται νὰ συμμορφώσῃσι διὰ τῆς πολυετίας τὴν ξένον τοῦτον μετὰ τὴν ἡττὴν τῶν αὐτοχθόνων, διὰ νὰ μὴ ἐπισυμβῇ τι σκάνδαλον εἰς τὴν πολυσύνθετον μηχανὴν τῆς κοινωνίας.

Τὸ Νομοθετικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐνομοθέτησε καὶ αὐτὸ περὶ πολιτογραφήσεως, ἐξείρεσε δὲ ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦτου μόνον τὸν ἐξοχώτατον ἡμῶν Κυεὺν τὴν διὰ τὰς περιελάσσει καὶ διὰ τὰ φέδεται, ποιῆσαν αὐτὸν πολίτην ἕλης ἐν γενεῇ τῆς Ἑλλάδος. Καθὼς γὰρ σκοποῦμεν τῆς πολιτογραφήσεως ἐνταῦθα εἶναι τὸ νὰ ἀπολαύῃ ὁ πολιτογραφηθεὶς τὸν πολίτην τὰ δικαιώματα καὶ ἂν ἴσῃ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῆς πολιτογραφήσεως, ἂν ἀνατῆται παρὰ τὸν ἄλλο ἐπὶ τὸν βαθμὸν τῆς πολιτικῆς δικαιώματων. Ὡς προεβόσαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος τὸν ἐξοχώτατον ἡμῶν Κυεὺν ἐπὶ τὸν αἰώτατον βαθμὸν τοῦ μεγίστου δικαιώματος τοῦ πολίτου, καὶ διαπισεύσαν πρὸς αὐτὸν τοῦ οἰάκας τῆς μεγάλης νηόστου, εἶνα προήλοτα τὸν ὅτι καὶ τὸν ἔχει πολιτογραφημένον, πολίτην του δηλαδὴ καὶ αἰκεῖον· διότι εἶναι τὸ μόνον ἀδυνατόν νὰ διαπισεύσῃ τις εἰς ξένον τὴν ἰδιαν του ὑπαρξίν. Ὅθεν καὶ πρὸς τὴν αὐτοῦ ἐξοχώτητα καθώσισε τὸ πολιτογραφεῖν τοὺς ξένους, κατὰ τὸν 30. τοῦ Πολιτικοῦ Συντάγματος, διότι ἄλλως, πῶς εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ δώσῃ τις πρὸς ἄλλον ὅτι αὐτὸς δὲν ἔχει εἶον ὁ αἰετος ἰερωσύνην, καὶ ὁ μὴ πολίτης πολιτικὸν δικαίωμα; Ἀρα αἰγεγενημένοι πολιτογραφηθεῖς, τῆς ὁποίας ὁ Κύριος Συντάκτης τῆς Γε. Ε. κατεχώρισε μετὰ τὴν πομπὴν χωρὶς νὰ ἐρυθροῖα, παραβλέπων τοὺς κανόνας τοῦ πολιτικοῦ μας Συντάγματος, οὐσαι ἐναστῆσαι τῶν συνταγματικῶν διατυπώσεων, καὶ μὴ ἐκτελεσθεῖσαι παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, εἶναι παράνομαι καὶ ἐπομένως ἄκυροι.

(ἢ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον).

Εὐθέτως ἐλευθέρως, κατὰ τὸ Σύνταγμα, τὴν γάμην, φρονοῦμεν ὅτι, προλλαυδανομένῃν διὰ τῆς διορθώσεως τῶν ἀνευκταίων, ἀπείνεται πρὸς γενικὴν ὀφέλειαν τῆς ὅλης Πατρίδος· τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ μόνον σκοπούμενον τῶν ἀγωνισμάτων. Ομολογοῦντες δὲ εἰλικρινῶς τὴν ἀνθρώπινον τοῦ νοῦ ἡμῶν ἀδυναμίαν, παρακαλοῦμεν τὸν ἀπαθῆ ἀνγκυλώσημα, ἐν κρίνῃ ὅτι φρονοῦμεν μὴ ὀρθῶς, νὰ κάμῃ τὰς παρατηρήσεις του, καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως τὰς καταχωρίζομεν εἰς τὴν ἰδίαν μας ἐφημερίδα.

Παρατηρεῖται ὅτι ὁσάκις λαμβάνῃ ἡ Πατρίς χρεῖαν ὑπηρετῶν εἰς τὰς δημοσίους τρεφάς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναδέχονται τὴν σίτησιν τοῦτο χρεῖον οἱ ἴσῃες καταναγκασμένοι, ὑποφέρουσιν τοὺς εἰς τὰς τροφὰς κόπους χρεῖον τῆς Πατρίδος. οἱ δὲ λοιποὶ Ἕλληες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην εἶναι ἀίκανοι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀλώπεκος ἐκπέμπουσιν εἰς τὸ σκοτεινὸν σπινθῆρας λαμπροὺς. Ὅταν λοιπὸν ἡ ἀλώπηξ ὑπάγῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἰψηλοῦν ὄρη, κατευθύνει, λέγουσι, τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν ἀστέρα, καὶ τὰς ἀστὴρας μετὰ τὴν λάμψιν, καὶ εὐτὼ πεσοῦσαι κίεσθαι νὰ τὰς φάγῃ τὸ ὄπτεον καὶ καταρῆθαι. Ἡ ἀλώπηξ, φαίνεται, εἰδίδαζε καὶ τινὰς κριτικῶν νὰ καταβαρύνωσι μετὰ ἰλίαν τὰς μύτας των, διὰ νὰ λαμπρῶσιν τὰ ὄμματά των, σκοποῦντες νὰ κίεσθαι πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀποτελεσμα τῆς ἀλώπεκος πρὸς τὰς ὄρνιθας. Ἀλλ' ἂς μέλωμεν ἔτι, εἰς αὐτὸ ἴσον ἀλώπεκος, οἱ Ἕλληες δὲν εἶναι ὄρνιθες· ἀλλ' οὐτ' ἀπὸ τοιαύτας λάμψεις ἐκθαμβοῦνται, καταμαθόντες τὸ τέλος, διὰ τὸ ὁποῖον μηχανεύονται οἱ σπινθῆρες τῶν ὀμμάτων.

Ἡ ἰταῦθα ἀσθένεια, ἣτις εἶναι πολλὰ περιωρισμένη, ἀγνωεῖται εἰσέτι ὁπῆας φάσεως εἶναι. Οἱ Ἴατροὶ ἀκόμη δὲν ἀνέλησαν περὶ αὐτῆς καταφατικῶς, ἀλλὰ πάντοτε ἀμφιβόλως. Τὸ πιθανώτερον κρίνεται ὅτι αὕτη εἶναι τυφλώσης τῆς νόσου δραχτήριος. Παρατηρεῖται δὲ ὅτι πτωχοὶ τινες ἀσθενοῦσι, καὶ ἀπιθνήσκουσι· καὶ ἴσως τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς ζωῆς. Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν εἰς τὴν πόλιν δὲν ἤκούσθη θάνατος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

